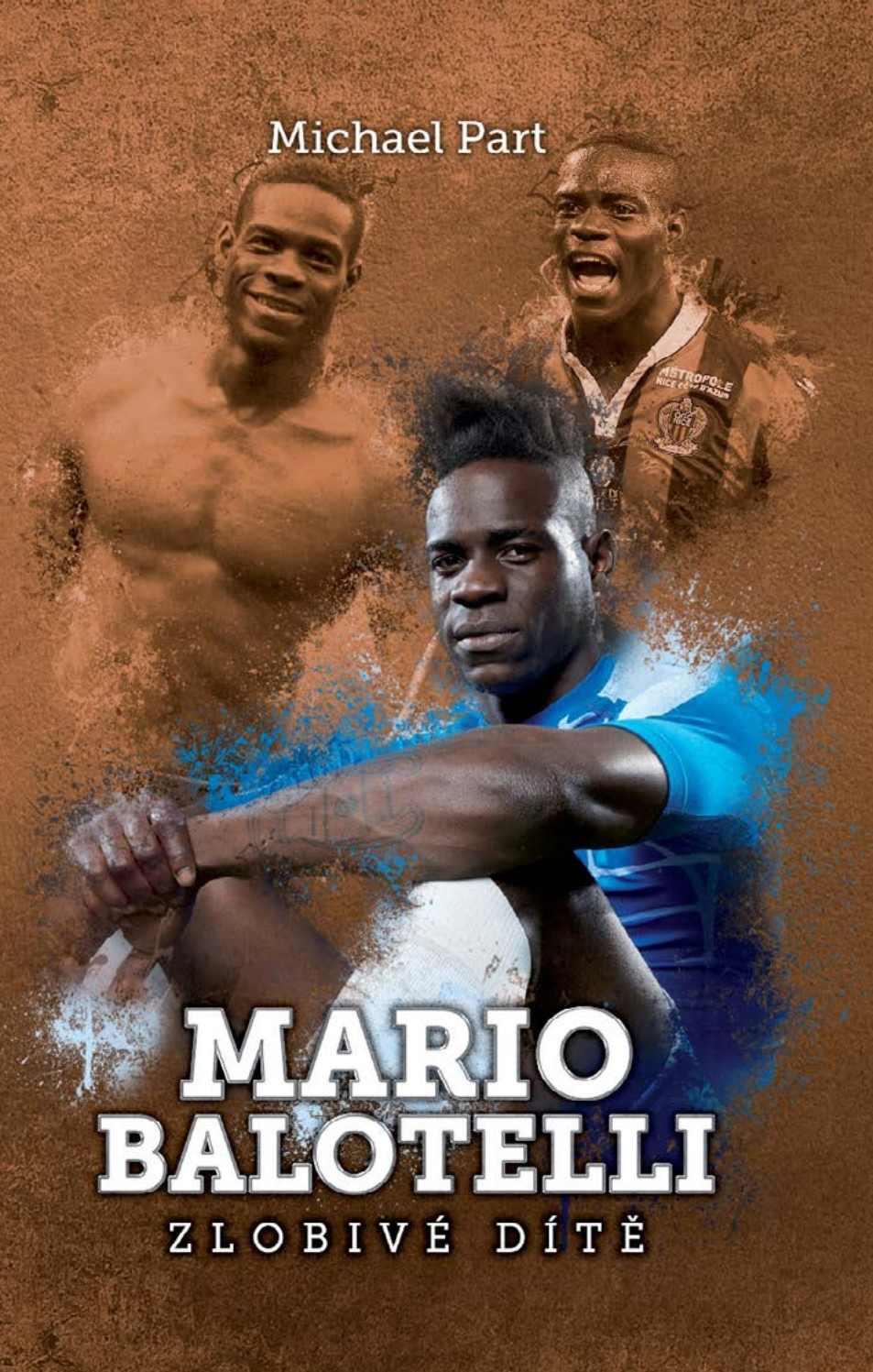

Michael Part

MARIO BALOTELLI

ZLOBIVÉ DÍTĚ

Mario Balotelli

Zlobivé dítě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Michael Part

Mario Balotelli – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Michael Part
MARIO BALOTELLI:
ZLOBIVÉ DÍTĚ

MICHAEL PART

M A R I O
BALOTELLI

ZLOBIVÉ DÍTĚ

NAŠIM DĚTEM. VAŠIM I MÝM.

Balotelli The Untold Story © 2014 All Rights Reserved to
Sole Books, Beverly Hills CA. USA.

Copyright © Michael Part, 2017

Translation © David Sajvera, 2017

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7505-619-1

ISBN e-knihy 978-80-7505-646-7 (1. zveřejnění, 2017)

KAPITOLA 1

„NĚMECKO DOKÁŽE PORAZIT jakýkoli tým na světě,“ prohlásil Joachim Löw, trenér německé reprezentace v kabině Národního stadionu v hlavním městě Polska, Varšavě. Do začátku zápasu zbývalo deset minut a hráči německého týmu se právě oblékali do dresů, aby se připravili na semifinálový zápas Euro 2012 s Itálií. Vítěz tohoto zápasu se měl utkat o titul mistra Evropy se Španělskem.

Mezitím si v šatně italského týmu někde na druhé straně budovy Mario Balotelli mlčky zavazoval tkaničky. Musel ujít dlouhou cestu, než se dostal až sem. Jeho cesta k fotbalové slávě nebyla rozhodně jednoduchá. Kolem něj se oblékají

jeho týmoví kolegové a hlučně se přitom baví. Je tu Buffon, Balzaretti, Marchisio, Cassano, Barzagli, De Rossi, Montolivo, Bonucci, Pirio i Giorgio Chiellini. Je tu každý, kdo něco znamená.

„Mario, jak to, že se nikdy neraduješ, když dáš gól?“ špičkoval ho stoper Giorgio Chiellini a škrábal se přitom na hlavě.

„Ale raduju,“ odpověděl Mario a postavil se. Před ním se náhle objevil Antonio Cassano a s uvolněnými svaly a napjatým hrudníkem předvedl dokonalou napodobeninu chování svého přítele na hřišti. „Tohle je podle tebe nějaká oslava?“ procedil mezi zuby. Všichni se téhle nepovedené herecké kreaci zasmáli. Dokonce i Mario.

„A proč bych to měl nějak oslavovat?“ odpověděl mu Balotelli. „Když dám gól, tak prostě jenom dělám svoji práci. Za to mě platí. Co třeba pošťák? Taký oslavuje, když se mu podaří doručit dopis na správnou adresu?“

Všichni se zasmáli.

„Tak můžeš slavit třeba proto, že se ti splnil sen, ne?“ zeptal se ho brankář Buffon.

Mario pokrčil rameny.

„Máš vůbec nějaké sny?“

„To víš, že mám,“ odpověděl Balotelli. Snažil se na nějaké vzpomenout. Bylo to těžké. Věděl, že když byl kluk, měl spoustu snů a plánů do budoucna. Na některé si pamatoval, ale věděl, že na řadu z nich si nedokáže vzpomenout. Než si oblékl dres, jeho pohled sklouzl na jizvy křížující jeho břicho. Připomínka operací, které absolvoval, když byl ještě malý.

Nazrál čas vykročit na hřiště. Miliony lidí na celém světě budou zápas sledovat. Stadion byl narvaný až k prasknutí. Oba týmy se vydaly tunelem na hřiště. Mario cítil ve vzduchu napětí. Chtěl ukázat, co v něm je. Chtěl, aby se dnešek zapsal do dějin. Aby to byl důležitý okamžik pro Itálii, jeho spoluhráče i pro jeho rodinu.

Jeho chvíle přišla ve dvacáté minutě.

Začal to Antonio Cassano na levém křídle, když obešel Matse Hummelse, unikl Jéréme Boatengovi a perfektně přesnou křížnou přihrávkou levačkou našel Balotelliho. Od Cassana to byl mistrovský kousek, protože se mu podařilo jedním pohybem překonat dva obránce najednou. A Balotelli byl rychlejší a rozhodnější než obrán-

ce Holger Badstuber. Perfektní hlavičkou odpálil míč mimo dosah německého brankáře – přímo do sítě.

Gól!

Fanoušky *Azzurri*, italského národního týmu, na tribunách zachvátilo šílenství. I Balotelli řádil jako utržený ze řetězu, ukazoval zběsile všem svůj modrý dres italského mužstva.

Na jeho tváři se objevil úsměv. Opravdový, šťastný úsměv.

Doběhl ke svým spoluhráčům, objal Cassana a celý tým se na něj vrhnul. Stal se součástí triumfu, který v tu chvíli prožívala každá italská domácnost.

Pak přišla 36. minuta. Dlouhá, diagonální přihrávka Riccarda Montolivoa zastihla Maria otočeného zády k brance. Mario musel poodstoupit a s několika obránci v zádech se pravačkou trefil přímo do pravého horního rohu branky. Díky rychlému pohybu a razanci střely to byl ukázkový gól.

Mario si pak sundal triko a – jako kdyby se ho výbuch ovací diváků ani nedotkl – stál na hřišti nepohnutě, s kamenným výrazem

ve tváři. Nesmál se, ani se neradoval. I pak, když se na něj sesypali spoluhráči, zůstal nehybný jako sfinga.

Hned po skončení zápasu se vydal k sedadlům, na nichž seděla jeho adoptivní matka Silvie, jeho nevlastní sourozenci John, Christina a vlastní bratr Enoch. Objali se. Když se naklonil k matce, řekl jí: „Tohle je nejkrásnější den mého života. Ty góly jsem dal pro vás.“

Na tenhle okamžik čekal celou věčnost. Byl to svátek. Tím spíš, že se na něj přišla podívat jeho matka. Jeho jediným přáním bylo, aby byla šťastná.

Itálie vyhrála 2:1, postoupila do finále, na čemž měl rozhodující zásluhu Mario Balotelli, *Super Mario*, jak mu všichni začali říkat. Překypoval talentem, radostí a vděčností.

Svět vzdával hold talentu Maria Balotelliho.

Přemýšlel o tom, co mu Buffon říkal o snech. Ten rozhovor s Buffonem mu totiž připomněl Papu Dadsona, dalšího hráče ghanského původu, s nímž se poprvé setkal na hřišti Lumezzane. Ten také mluvil o snech a o tom, že by se měly plnit.

MICHAEL PART

Jeho dlouhá cesta k tomuhle vysněnému okamžiku totiž začala dávno předtím: v Palermu na Sicílii nebo možná ještě dřív, v Ghaně. Mario věděl, že to, čeho dosáhl, je malý zázrak, protože když se narodil, nikdo, dokonce ani jeho vlastní rodiče, nevěřili, že bude žít.

KAPITOLA 2

MARIOVI RODIČE Rose a Thomas Barwuahovi pospíchali do nemocnice Do Cristina. Rose svírala malého Maria v náručí.

Toho dne bylo v Palermu ještě tepleji než obvykle. Mario celou cestu křičel, protože ho něco bolelo. Thomas, který nesl jejich starší dceru Abigail, klopytal vedle své manželky. Vyrazili na rychlo ze svého malého bytu. Mariovi bylo teprve jednatřicet dní a něco tu nebylo v pořádku.

„Rychle!“ snažila se Rose překřičet hluk z aut. „Bolí ho to!“ Bylo to Mariovo břicho. *Stejně jako malá Bernice tehdy v Ghaně*, pomyslela si, Mario probřečel celý den.

To se nesmí stát! říkala si Rose v duchu úpěnlivě. Byla zděšená a modlila se k Bohu, aby zachránil jejího malého synka.

Ta vzpomínka byla tak bolestná. Než přišli do Itálie, žili v Ghaně ve městě Konongo. Jejich prvorozená dcera Bernice měla také bolesti a plakala. Jeli s ní rychle na kliniku. Lékař vzal Bernice na operační sál, a když se vrátil, řekl jim, že už bylo příliš pozdě. Už ji nedokázala zachránit.

Barwuahovi se konečně dostali do pediatrické části palermské nemocnice. Vyšla jim vstříc sestra, která zde měla službu. „Já jsem Angela a pomůžu vám,“ řekla a dotkla se rty Mariova čelíčka. „Má horečku,“ řekla jim a převzala dítě od matky. „Pojďte za mnou.“ Pospíchala dlouhou chodbou s Mariem v náručí. Rose se obrátila ke svému muži: „Počkej tady s Abi. Vrátím se.“ Zděšeně následovala Angelu a svého syna.

Thomas stál na chodbě a bezmocně sledoval, jak jeho manželka a syn mizí za rohem. Pak se vrátili do haly a posadili se na lavici. Stiskl Abigail ruku a pokusil se o úsměv. Nechtěl, aby poznala, jak je vyděšený.

Angela odnesla Maria na vyšetřovnu, kde si doktor Manlio Locascio právě umýval ruce. „Má nafouklé břicho,“ hlásila mu okamžitě a položila brečící děcko na stůl. Doktor Locascio ihned nadzdvihl Mariovu košilku, prohlédl jeho nafouklé břicho a pokýval vážně na sestru. Rose se musela opřít o zeď. Beze slova tu stála a měla strach.

„Jak dlouho už brečí?“ zeptal se Dr. Locascio.

„Od dnešního rána. Volala jsem pediatrovi, a ten řekl, že to bude pravděpodobně kolika,“ odpovíděla Rose rozechvěle.

Lékař prohmatával na několika místech Mariovi břicho, jako by cítil jeho vnitřní orgány, a pak se obrátil k sestře Angele. „Chci okamžitě rentgen,“ řekl.

„Ano, pane,“ odpověděla Angela.

„Bude v pořádku,“ uklidňovala Angela Rose. „Můžete počkat s manželem v hale. Dáme vám vědět.“

Sestra odběhla. Rose šla dolů do haly a sedla si na lavici vedle Abigail. Snažila se na to nemyslet, ale byla tak vyděšená, že se jí to příliš nedařilo.

O hodinu později přivedla Angela Rose a Thomase zpátky na vyšetřovnu. Doktor Locascio po-

klepal na rentgenový snímek připevněný na svítící skříňce a ukázal prstem na místo uprostřed tohoto tajemného obrázku. „Je to tady. Je tam vrozená vada. Říká se tomu *megakolon*,“ vysvětlil. „Rozšíření tlustého střeva.“

Rose zalapala po dechu a obrátila se k Thomasovi pro útěchu.

Thomas vysvětlil lékaři, že před pěti lety, v Ghaně, přišli o jejich první dceru a že to bylo něco podobného. „Doktoři v Ghaně si s tím nevěděli rady,“ řekla Rose.

„Já si s tím vím rady,“ řekl Locascio. „Bude ale nutná operace.“

Rose se kousla do rtu. Zachvátila ji hrůza.

„Vlastně dvě operace,“ pokračoval.

„Nejprve je nutné odstranit tu vrozenou vadu. Druhá operace pak stabilizuje funkci tlustého střeva. Necháme si ho tady, dokud se neuzdraví. Budu od vás potřebovat podepsat nějaké papíry.“ Vzal Rose za ruku. „Nebojte se, paní Barwuahová, tenhle operační úkon tu děláme běžně. Mario je v dobrých rukou.“

Rose byla překvapená, že lékař vyslovuje její jméno správně, v jazyce Ašanti: *BA-u-A*.

Thomas si lékaře zkoumavě prohlížel. Měl strach, že mu lékař neřekl všechno. „Takže Mariovi nehrozí žádné nebezpečí, pane doktore?“ zeptal se ho.

Doktor Locascio se odmlčel. Bylo vidět, že pečlivě volí slova. Nechtěl je příliš vyplašit.

„Riziko ohrožení života tu bohužel je.“

Rose opět zalapala po dechu, zapotácela se a Thomas ji musel podepřít.

„Co ale můžeme dělat, pane doktore?“ zeptal se Thomas.

Lékař je chvíli pozoroval a pak odpověděl: „Modlit se.“

KAPITOLA 3

PRVNÍ OPERACE MALÉHO MARIA Barwuaha na pediatrické klinice nemocnice Di Cristina byla úspěšná. Byl to první z řady operačních zákroků, jejichž cílem bylo napravit vrozenou vadu střeva. Zvládl to dobře. Když se probudil, byl klidný a nebrečel. Bolest byla pryč. Protože se uzdravoval jen velmi pomalu, potřeboval nepřetržitou lékařskou péči. Aby přežil, musel být stále v nemocnici. A čekaly ho další operace.

Vedle Mariovy nemocniční postýlky seděla v křesle jeho máma a klížily se jí oči. V jednu chvíli dokonce usnula a skoro spadla na zem. Hluk přivolal noční sestru, která ji našla zhrou-

cenou na opěradle křesla, se svěřenou hlavou a klimbajícíma rukama. Lehce chrápala. Sestra se ji snažila jemně narovnat a Rose se probudila. „Ach, promiňte. Usnula jsem.“ Rozpačitě se omlouvala. „Měla bych jít asi domů, ale já... nechci ho tu nechat samotného.“

„Přinesu vám polštář,“ řekla jí noční sestra. „Jestli tu zůstanete, měla byste se trochu vyspat.“ Odešla a za minutu se vrátila s polštářem. Rose už ale mezitím zase usnula a také Mario vedle v postýlce spal hlubokým spánkem.

Ve dveřích se objevila hlava sestry Angely. „Chtěla jsem je jenom zkontrolovat, než půjdu domů,“ řekla. „Chtěla s ním zůstat,“ vysvětlila jí šeptem noční sestra.

„Úplně ji chápu. Udělala bych to samé,“ odpověděla Angela a přistoupila tiše k Mariově postýlce. Když mu chtěla narovnat polštář, zjistila, že pod ním něco je. Protože byla zvědavá, sáhla pod polštář a vytáhla knihu – *Bible*.

Noční se sestra se usmála: „Jeho otec chtěl, abychom ji tam dali.“

Ráno Rose konečně opustila nemocnici a šla přes město do práce. Pracovala jako uklízečka

v různých domácnostech. Chodila uklízet po rodinách. Thomas vstával ještě dřív. Chodil pěšky na nádraží, odkud odjížděl na pobřeží, kde pracoval na stavbě. Přestože byli oba zaměstnaní, neměli dostatek prostředků na to, aby zaplatili svému novorozenému synkovi všechnu potřebnou lékařskou péči. Zaměstnanci nemocnice Di Cristina to ale zařídili tak, že Mario mohl zůstat mezi operacemi v nemocnici, aniž by museli něco platit. Tento a každý další večer se Rose a Thomas setkali po práci doma u večeře. Rose se pak sbalila a jela do nemocnice. Každou noc seděla v tom samém křesle vedle Mariovy postýlky a držela ho za ručičku tak, jak se to dělá v Ghaně – aby každý z nich cítil, jak tomu druhému bije srdce. Nakonec se většinou schoulila v křesle a strávila celou noc vedle svého syna.

Ze dnů byly najednou měsíce a Rose si už zvykla, že každou noc přespává v nemocnici. Sestra Angela se o svého oblíbeného pacienta starala, jako kdyby to byl její vlastní syn, a Rose jí za to byla vděčná. Mario nakonec absolvoval všechny operace. Angele i ostatním mezitím přirostl k srdci. Bylo v něm něco, co všechny přitahovalo jako magnet.

V prosinci 1990 svolala Angela kolegy z nemocnice, aby se o něčem poradili. Schůzka se konala v malé zasedací místnosti nedaleko křídla, kde se nacházelo oddělení pediatrie. Když skončila, Angela se vypravila za Rose a Thomasem Barwuahovými, protože usoudila, že je vhodná doba.

„Bavili jsme se o jedné věci,“ sdělila jim Angela v doprovodu několika sester.

Rose a Thomas seděli na lavici na nemocniční chodbě, z níž byl výhled na celé Palermo, a pozorně poslouchali.

„Mluvili jsme o křtinách,“ řekla Angela. „Chtěli bychom pro Maria uspořádat takovou menší oslavu.“

„Vy chcete pokřtít našeho syna?“ zeptal se Thomas.

Angela přikývla na souhlas a ostatní členové personálu také přikyvovali. „Myslíme si, že je to ta nejlepší chvíle,“ řekla.

Thomas se tvářil vážně. Jeho tvář ani v nejmenším neprozrazovala, co si myslí. Sestry začínaly být trochu nervózní, protože netušily, jak na jejich návrh zareaguje. Po chvíli se ale jeho za-

mračená tvář proměnila. Usmál se. Rozepjal své dlouhé ruce, přistoupil k hloučku sester a všechny je v jednom chumlu objal. „Bůh vám žehnej, Angelo. Myslím, že to je skvělý nápad!“ řekl nadšeně. „Nemám pravdu, Rose?“

Rose si pospíšila k hloučku objímajících se lidí. „Samozřejmě že ano,“ souhlasila. „Vy jste všichni tak laskaví. Asi tomu nebudete věřit, ale s Thomasem jsme se už o tom, že bychom ho mohli pokřtít, bavili. Že bychom ho mohli pokřtít. A Angelo...“ pokračovala a objala sestru. „Strávila jsem tady tolik nocí a vy jste na mě byla tak hodná. Chtěli jsme se vás zeptat, jestli byste nechtěla být Mariovou kmotrou.“

V Angeliných očích se zaleskly slzy. Objala nejprve Rose a pak i Thomase. „Určitě. Chtěla,“ řekla dojatě, „bude mi velkou ctí.“

Personál nemocnice Di Cristina se postaral o organizaci a pozval i kněze z vedlejšího farního kostela, jehož zvon odbíjel hodinu co hodinu, každou noc, kterou Rose strávila vedle Maria, i dlouhé dny Mariova pobytu v nemocnici. Ten zvon se pro ni nakonec stal rajskou hudbou zvěstující naději. Byla ráda, že ho slyší.